

ÎNCHEIERE

19 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,

Judecător

Judecător

Judecător

Valentina Clevadi

Svetlana Filincova

Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Roșca Vladislav, în interesele ÎCS „PRO Digital“ SRL,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă în ordinea contenciosului administrativ de ÎCS „PRO Digital“ SRL împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 2 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de ÎCS „PRO Digital“ SRL, admis apelul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat și casată integral hotărârea Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău, din 18 februarie 2015, cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii înaintate de ÎCS „PRO Digital“ SRL,

C O N S T A T Ă :

La 26 noiembrie 2012 ÎCS „PRO Digital“ SRL a depus o cerere de chemare în judecată (f.d. 2-5) în ordinea contenciosului administrativ împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, solicitând recunoașterea ilegalității și anularea parțială a deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 319 din 14 septembrie 2012 „asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către ÎCS „PRO Digital“ SRL“, în partea ce ține de corectitudinea calculării și achitării impozitului pe venit obținut din activitatea de întreprinzător pentru anii 2009-2011, corectitudinea calculării impozitului pe venit din salariu pe perioada supusă controlului (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), a impozitului pe venit reținut la sursa de plată (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), taxa pe valoarea adăugată (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), taxa de plasare a publicității (1 ianuarie 2010 – 31 martie 2012), defalcări în bugetul asigurărilor sociale de stat, precum și toate amenzile și penalitățile calculate din acestea.

La 30 iulie 2013 reclamantul, prin intermediul avocatului Roșca Vladislav, și-a concretizat cerințele (f.d. 130-132), excluzând pretențiile care au fost

satisfăcute prin decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 314 din 23 noiembrie 2012 „pe marginea contestației nr. 136 din 25.09.2012 depusă de SRL „PRO Digital“ privind anularea Deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 319 din 14 septembrie 2012“ și solicitând, în final, recunoașterea ilegalității și anularea parțială a deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 319 din 14 septembrie 2012 „asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către ÎCS „PRO Digital“ SRL“, în partea ce ține de corectitudinea calculării impozitului pe venit din salariu pe perioada supusă controlului (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), a impozitului pe venit reținut la sursa de plată (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), taxa pe valoarea adăugată (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), defalcări în bugetul asigurărilor sociale de stat, precum și toate amenzile și penalitățile calculate din acestea.

În motivarea acțiunii, reclamantul a susținut că în baza deciziei privind inițierea controlului fiscal nr. 2936 din 2 iulie 2012, în perioada 2 iulie 2012 – 18 iulie 2012 a fost supus controlului fiscal privind corectitudinea calculării și achitării impozitelor și taxelor pentru perioada 1 ianuarie 2009 – 31 mai 2012, și anume: 1 ianuarie 2009 – 31 decembrie 2011 – impozitul pe venit din activitatea de întreprinzător; 1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012 – TVA, impozitul pe venit la sursa de plată; și 1 ianuarie 2010 – 31 martie 2012 – impozitele și taxele locale, contribuțiile asigurărilor sociale, primele de asigurări medicale, alte impozite și taxe.

A invocat că urmare a acestui control, Inspectoratul Fiscal de Stat a întocmit actul nr. 5-660122 din 18 iulie 2012, prelungit pe formularele nr. 5-660123 și nr. 3-512663, față de care reclamantul și-a manifestat dezacordul la 6 august 2012.

A indicat că la 14 septembrie 2012 Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, după ce a examinat actul de control nominalizat și dezacordul aferent, a emis decizia nr. 319 „asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către ÎCS „PRO Digital“ SRL“, comunicată reclamantului la 19 septembrie 2012, prin care a dispus a calcula și încasa la buget: 311 lei - impozit pe venit din salariu diminuat; 11 664 lei - impozit pe venit la sursa de plată diminuat; 288 lei - TVA aferentă bugetului diminuată; 13 323 lei - TVA aferentă importului de servicii diminuată; 507 813 lei - taxa de plasare a publicității diminuată; 2 659 lei - prime de asigurare obligatorie de asistență medicală diminuate; 53 741 lei - contribuțiile asigurărilor sociale de stat obligatorii diminuate; și 14 019 lei - contribuțiile individuale de asigurări sociale diminuate, precum și calcularea și încasarea majorărilor de întârziere și aplicarea amenzilor pentru încălcările legislației fiscale admise.

A afirmat că nu este de acord în parte cu decizia Inspectoratul Fiscal Principal de Stat din 14 septembrie 2012, considerând-o neîntemeiată și emisă prin interpretarea eronată a normelor fiscale, fiind ilegală și pasibilă de a fi anulată parțial.

Referitor la derogările constatate cu privire la corectitudinea calculării impozitului pe venit din salariu (perioada supusă controlului 1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), a declarat că urmare a controlului fiscal efectuat, la acest compartiment s-a atenționat asupra faptului că reclamantul în perioadele fiscale aprilie 2010 - mai 2012, prin persoanele sale angajate (Giosan Traian-Cătălin și Braghiș Ghenadie), a efectuat plăți pentru achitarea meselor servite în restaurante și produselor alimentare, în sumă de 33 280 lei de către Giosan Traian-Cătălin și 5 204,5 lei de

către Braghiș Ghenadie, reflectate la cheltuielile financiare ale întreprinderii în baza bonurilor mașinilor de casă și control, care eronat nu au fost calificate ca venituri – plăți în favoarea lucrătorilor ce urmau a fi impozitate cu impozitul pe venit la sursa de plată.

A precizat că sumele reflectate în baza bonurilor de casă anexate la deconturile de avans (contul bilanțier 227) au fost trecute la contul bilanțier 713 sub formă de cheltuieli de protocol.

A susținut că în decizia contestată s-a indicat că alte documente în afară de bonuri de casă, nu s-au prezentat la momentul controlului și cheltuielile respective nu pot fi atribuite la cheltuieli de protocol, iar prin calificarea fiscală eronată a acestora, reclamantul a admis încălcări ale prevederilor art. 19 lit. a), art. 182 alin. (2), art. 88 alin. (1) și art. 92 alin. (3) Cod fiscal.

Consideră a fi eronate concluziile autorității publice în această privință, explicând că potrivit regulilor sale interne, sunt admise întâlniri cu clienții și partenerii lor, la care se suportă cheltuieli de protocol, iar dacă se efectuează o analiză a notelor de plată este necesar de atras atenția că au fost consumate mai multe feluri de mâncare (de exemplu trei salate, trei supe etc.), fapt ce denotă că Giosan Traian-Cătălin și Braghiș Ghenadie nu au beneficiat de sumele respective, ci au servit clienții și partenerii lor în timpul întâlnirilor de negocieri, prezentării ofertelor etc., sumele respective fiind cheltuite în scop de serviciu și astfel nefiind susceptibile de a fi calificate ca plăți în folosul angajaților.

Referitor la derogările constatate cu privire la impozitul pe venit (perioada supusă controlului 1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), a declarat că urmare a controlului fiscal efectuat, la acest compartiment s-a atenționat asupra faptului că reclamantul în dările de seamă fiscale privind suma venitului achitat și impozitului pe venit reținut din acesta, a admis prin reținere parțială diminuarea impozitului pe venit la sursa de plată din plățile efectuate nerezidenților Associated Press Television News Limited, or. Londra și Sports News Television, or. Londra, în sumă totală de 15 979 lei, iar Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a considerat că suma din care urmează a fi achitat impozitul pe venit la sursa de plată urma a fi calculată nu din prevederile contractuale și plățile efectiv efectuate, ci din suma plăților efectuate către nerezidenți plus 15%, în baza art. 91 Codul fiscal.

În acest sens, a invocat că legislația Republicii Moldova obligă la reținerea la sursa de plată și achitarea la buget a impozitului din sumele achitate persoanelor nerezidente, dar o astfel de prevedere legală nu se conține în legislația Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, în care circumstanțe Associated Press Television News Limited, or. Londra și Sports News Television, or. Londra categoric au respins orice posibilitate de reținere a 15% din sumele achitate acestora.

A relevat că obligația respectivă de reținere și transferare la buget a impozitului respectiv revine anume reclamantului, a fost nevoit să calculeze și să achite la bugetul de stat suma impozitului reieșind din sumele achitate nerezidenților, iar majorarea de către autoritatea publică a sumelor achitate spre nerezidenți cu 15% și doar ulterior calcularea din suma primită a impozitului este nefondată și vine în contradicție cu contractele semnate cu nerezidenții și cu circumstanțele din speță.

A opinat că interpretarea eronată a situației din speță a dus la constatări

nefondeate cu privire la admiterea de către reclamant a derogărilor de la prevederile art. 91 alin. (1), art. 92 alin. (3) și art. 187 alin. (7) Cod fiscal.

Referitor la derogările constatate cu privire la taxa pe valoare adăugată (perioada supusă controlului 1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), a afirmat că urmare a controlului fiscal efectuat, la acest compartiment s-a atenționat asupra faptului că, în contradicție cu prevederile art. 102 alin. (6) Cod fiscal, reclamantul dublu a trecut în cont TVA în sumă de 288 lei în perioadele fiscale septembrie 2011 și octombrie 2011, iar serviciul contabil eronat a inclus în anexa declarației privind TVA în octombrie 2011, aferentă perioadei fiscale septembrie 2011, două facturi cu seria FA nr. 0568249 și seria FA nr. 0616605, dar această eroare nu s-a strecurat în declarația privind TVA și astfel nu a fost majorată suma TVA trecută în cont.

A invocat că efectuând un calcul matematic, se poate constata acest fapt cu certitudine, fapt ce denotă că cele invocate de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat sunt neîntemeiate.

În continuare, a specificat că o altă derogare constatată cu privire la taxa pe valoare adăugată se referă la aceea că, în contradicție cu prevederile art. 101 alin. (1) și art. 109 alin. (1) Cod fiscal, nu a calculat, nu a declarat și nu a achitat TVA în sumă totală de 13 323 lei, inclusiv în perioadele fiscale: aprilie 2011 în sumă de 6 571 lei (30 aprilie 2011) și iunie 2011 în sumă de 6 572 lei (30 iunie 2011), aferentă importului de servicii, inclusiv achitate în avans nerezidentului Kentaro AG (Elveția) conform contractului din 9 februarie 2011 în valoare de 66 612 lei.

A susținut că serviciile prestate de Kentaro AG sunt servicii legate de operațiunile de acordare de licențe referitoare la obiectele dreptului de autor și drepturilor conexe (acordarea permisiunii retransmiterii meciurilor de fotbal pe teritoriul Republicii Moldova), iar în conformitate cu art. 103 alin. (1) Cod Fiscal, TVA nu se aplică la importul mărfurilor, serviciilor pentru livrările de mărfuri, servicii efectuate de către subiecții impozabili, care constituie rezultatul activităților lor de întreprinzător în Republica Moldova, la pct. 7 al normei date fiind expres menționate serviciile din speță.

Referitor la derogările constatate cu privire la defalcările în bugetul asigurărilor sociale de stat (perioada supusă controlului 1 ianuarie 2010 – 31 martie 2012), a afirmat că urmare a controlului fiscal efectuat, la acest compartiment s-a atenționat asupra faptului că Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a constatat diminuarea contribuțiilor asigurărilor sociale de stat obligatorii și contribuțiilor individuale de asigurări sociale prin necalcularea acestora de la sumele premiilor oferite salariaților cu ocazia sărbătorilor de Paște și Anul Nou, prin ce s-a considerat că au fost admise abateri de la prevederile art. 3 și art. 5 Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 129 din 23 decembrie 2009.

Consideră că potrivit prevederilor anexei nr. 3 la Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr.129 din 23 decembrie 2009 (1.1 coloana 2), tariful contribuției de asigurări sociale de stat obligatorii și baza de calcul este expres stabilit la 23% la fondul de salarizare și la alte recompense, iar pct. 2 al anexei stabilește că în sensul prezentei legi, se consideră recompensă orice sumă plătită de angajator angajatului său pentru lucrări sau servicii, cu excepția drepturilor și veniturilor la care nu se calculează contribuții de asigurări sociale de stat obligatorii.

A precizat că premiile au fost achitate în calitate de cadouri și susține că

acestea nu pot fi calificate ca bază de calcul a contribuțiilor la asigurări sociale, această poziție fiind confirmată prin scrisoarea Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 17-2/1-14-479-3053 din 17 mai 2009, care se referă la o speță analogică reieșind din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2009 nr. 262 din 11 decembrie 2008.

Prin hotărârea Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău, din 18 februarie 2015 (f.d. 190, 196-206), acțiunea a fost admisă în parte. S-a anulat parțial decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 319 din 14 septembrie 2012, și anume în partea ce ține de corectitudinea calculării impozitului pe venit din salariu pe perioada supusă controlului (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), impozitului pe venit reținut la sursa de plată (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), și taxei pe valoarea adăugată (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012). În rest cerințele din cererea de chemare în judecată privind anularea deciziei nr. 319 din 14 septembrie 2012 în partea ce ține de defalcările în bugetul asigurărilor sociale, amenzile și penalitățile calculate din acestea s-au respins, ca fiind neîntemeiate.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat la 2 martie 2015 a declarat apel (f.d. 217-220), solicitând casarea parțială a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă integral.

De asemenea, nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, ÎCS „Pro Digital” SRL la 17 martie 2015 a depus cerere de apel (f.d. 213-214), solicitând casarea parțială a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea în care au fost respinse pretențiile ce se referă la defalcările în bugetul asigurărilor sociale, cât și amenzile și penalitățile calculate din acestea.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 2 decembrie 2015 (f.d. 233-249), a fost respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat și admis apelul declarat de ÎCS „Pro Digital” SRL, casată parțial hotărârea primei instanțe, în partea pretențiilor respinse ce țin de defalcările în bugetul asigurărilor sociale, a amenzilor și penalităților calculate din acestea, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri prin care au fost admise pretențiile respective și s-a anulat pct. 16 din partea constatatoare a deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 319 din 14 septembrie 2012 privitor la diminuarea de către contribuabil a contribuțiilor asigurărilor sociale de stat obligatorii și a contribuțiilor individuale de asigurări sociale, cât și amenzile și penalitățile calculate din acestea și încasate la buget. În rest, hotărârea Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău, din 18 februarie 2015 a fost menținută.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat la 4 februarie 2016 a declarat recurs (f.d. 1-5), solicitând casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să se resping integral acțiunea.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 8 iunie 2016 (f.d. 48-59), a fost admis recursul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat și casată integral decizia instanței de apel, cu restituirea cauzei pentru rejudecare în instanța de apel de un alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 2 noiembrie 2016 (f.d. 82-95), a fost respins apelul declarat de ÎCS „Pro Digital” SRL și admis apelul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat și casată integral hotărârea primei instanțe, cu

emiterea unei noi hotărâri prin acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 26 aprilie 2017 ÎCS „Pro Digital” SRL a declarat, prin intermediul avocatului Roșca Vladislav, recurs împotriva deciziei instanței de apel din 2 noiembrie 2016 (f.d. 97-108), solicitând casarea integrală a acesteia, cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului, ÎCS „Pro Digital” SRL a susținut că instanța de apel a admis interpretarea eronată a legilor aplicabile cauzei, aplicarea unor prevederi neaplicabile speței și neaplicarea prevederilor care trebuiau să fie aplicate, ceea ce a dus la emiterea unei soluții eronate în partea fiecărei cerințe.

În particular, cu referire la cadrul normativ ce reglementează corectitudinea calculării impozitului pe venit din salariu pe perioada supusă controlului (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), recurentul a invocat că instanța de apel a admis o confuzie între noțiunile de „cheltuieli de delegație” și „cheltuieli de reprezentanță”, echivalându-le, deși art. 24 alin. (3) Cod fiscal le utilizează în mod separat.

A făcut trimitere la pct. 1 Regulamentul cu privire la limitarea cheltuielilor de reprezentanță permise spre deducere din venitul brut, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 130 din 6 februarie 1998, din care ar rezulta că, cheltuielile pentru primirea oficială a delegațiilor sunt o categorie separată de cheltuieli care se includ în cheltuielile de reprezentanță, din care fac parte și cheltuielile pentru tratații în timpul și locul unde decurg negocierile de afaceri, precum și alte cheltuieli similare.

A opinat că Regulamentul cu privire la limitarea cheltuielilor de reprezentanță permise spre deducere din venitul brut, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 130 din 6 februarie 1998, reglementează baza confirmativă a primirii delegațiilor, dar acest fapt nu înseamnă că celelalte forme de cheltuieli de reprezentanță nu pot fi declarate de către agenții economici în calitate de cheltuieli de reprezentanță.

A indicat că instanța de apel eronat a constatat că plățile vizate au fost achitate în beneficiul angajaților Giosan Traian-Cătălin și Braghiș Ghenadie, or aceste sume au fost trecute la contul bilanțier 713 sub formă de cheltuieli de protocol (cheltuieli de reprezentare).

Consideră că instanța de apel nu a efectuat o analiză obiectivă a notelor de plată prezentate, or acestea denotă consumul unor cantități de mâncare nespecifice unei singure persoane, adică servirea clienților și partenerilor în decursul întâlnirilor de negocieri, prezentării ofertelor, prin ce s-au urmărit scopuri de serviciu.

A evidențiat că instanța de apel a omis să menționeze ordinul recurentului nr. 5 din 17 ianuarie 2008 în calitate de act prezentat întru confirmarea cheltuielilor de reprezentare, iar în condițiile unei baze legislative lacunare, instanța de apel urma să interpreteze toate îndoielile apărute la aplicarea legislației fiscale în favoarea contribuabilului, dar nu avea dreptul să aplice interpretarea extensivă a unei norme de drept public.

Cu referire la cadrul normativ ce reglementează corectitudinea calculării impozitului pe venit reținut la sursa de plată pe perioada supusă controlului (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), a susținut că instanța de apel eronat a interpretat art. 91 Cod fiscal în redacția în vigoare în perioada 1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012, care prevede expres că suma impozitului trebuia să fie de 15% din plățile direcționate

spre achitare nerezidentului în formă monetară și nemonetară, a căror sumă nu este deductibilă în scopuri fiscale.

A invocat că instanța de apel eronat a făcut trimitere la art. 71 Cod fiscal, care enumeră toate categoriile de venituri ale nerezidenților obținute în Republica Moldova, fiindcă art. 91 alin. (1) Cod fiscal vizează plățile direcționate spre achitare ca bază impozabilă în proporție de 15%, dar nu oricare altă sumă care, conform art. 71 Cod fiscal, constituie venit al nerezidentului.

A relevat că instanța de apel a făcut abstracție de Convenția între Guvernul Republicii Moldova și Guvernul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, care în Republica Moldova a intrat în vigoare la 30 noiembrie 2008, în condițiile în care nici Associated Press Television News Limited și nici Sports News Television nu au reprezentanțe permanente pe teritoriul Republicii Moldova, fiindu-le astfel aplicabil art. 7 pct. 1 din Convenție, care prevede că profiturile unei întreprinderi a unui Stat Contractant vor fi impuse numai în acest Stat, cu excepția cazului, când întreprinderea exercită activitate de afaceri în celălalt Stat Contractant printr-o reprezentanță permanentă situată acolo.

Cu referire la cadrul normativ ce reglementează corectitudinea calculării taxei pe valoare adăugată pe perioada supusă controlului (1 ianuarie 2010 – 31 mai 2012), a indicat că în conținutul deciziei contestate, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a menționat trecerea dublă în contul TVA a sumei de 288 lei, pe când instanța de apel a constatat diminuarea TVA, eronat calificând acest fapt ca încălcare a art. 102 alin. (6) Cod fiscal.

A susținut că instanța de apel a evitat să aplice prevederile art. 103 alin. (1) Cod fiscal, în pofida faptului că le-a citat și a recunoscut existența contractului din 9 februarie 2011 în valoare de 66 612 lei privind prestarea serviciilor legate de operațiunile de acordare de licențe referitoare la obiectele dreptului de autor și ale drepturilor conexe, cât și acordarea permisiunii retransmiterii meciurilor de fotbal pe teritoriul Republicii Moldova.

Cu referire la cadrul normativ ce reglementează corectitudinea calculării defalcărilor în bugetul asigurărilor sociale de stat pe perioada supusă controlului (1 ianuarie 2010 – 31 martie 2012), a susținut că instanța de apel nu a argumentat de ce sumele premiilor oferite salariaților cu ocazia sărbătorilor de Paște și Anul Nou nu reprezintă cadouri și nu cad sub incidența pct. 10 Anexa nr. 5 la Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2009 nr. 262 din 11 decembrie 2008 și la Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 129 din 23 decembrie 2009, cu atât mai mult cu cât instanța de apel a calificat sumele respective anume ca premii.

A precizat că abia începând cu anul 2012, prin pct. 2 Anexa nr. 3 la Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2013 nr. 250 din 8 noiembrie 2012, legiuitorul a stabilit că orice sumă achitată angajatului de către angajatorul său, în cadrul raporturilor de muncă, indiferent de natura acesteia și de ocazia cu care a fost plătită, urmează a fi considerată recompensă și să constituie bază de calcul pentru tariful contribuțiilor de asigurări sociale de stat obligatorii.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că la materialele cauzei nu se află dovada recepționării

deciziei contestate integrale, recursul se consideră a fi depus în termen.

Examinând temeiul recursului în raport cu materialele cauzei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul a fi inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, Părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Potrivit art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Art. 432 alin. (5) Cod de procedură civilă prevede că Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

Art. 433 lit. a) stipulează că Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de avocatul Roșca Vladislav, în interesele ÎCS „PRO Digital“ SRL, nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2)-(3) Cod de procedură civilă, or argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (Hansen vs. Norvegia, 2 octombrie 2014), iar în concepția Curții Europene a Drepturilor Omului, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe

dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (Nersesyan vs. Armenia, 19 ianuarie 2010).

În același context, instanța de recurs remarcă faptul că recurentul a avut posibilitatea de a fi audiat de instanța de fond și instanța de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului, iar instanța de apel a acordat deplină eficiență constatărilor din decizia Curții Supreme de Justiție din 8 iunie 2016, înlăturând carențele depistate la rejudecarea cauzei.

Astfel, din considerentele nominalizate și având în vedere faptul că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului, care sunt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios, la rejudecarea cauzei în ordinea de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de avocatul Roșca Vladislav, în interesele ÎCS „PRO Digital” SRL, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE:

Recursul declarat de avocatul Roșca Vladislav, în interesele ÎCS „PRO Digital” SRL, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele completului,
Judecător**

Valentina Clevadi

Judecător

Svetlana Filincova

Judecător

Luiza Gafton